

TIM NOTTEN

NIKKI

De Fontein

‘Ik vind het nogal wat, anderhalf miljoen.’ Ze klikt haar gordel los en klapt het make-upspiegeltje in de zonneklep open. Met een natte vinger duwt ze een wimper in het gareel. ‘Nog in geen anderhalf miljoen jaar, zou mijn vader zeggen.’

Het landhuis aan de Larense Torenlaan heeft geen noemenswaardige oprijlaan. Een teleurstellend mozaïekje van gebarsten grinttegels en ongelijke klinkers biedt net genoeg ruimte voor de Renault Clio van de makelaar. De parkeerplaatsen langs de weg zijn bezet en mijn auto is te breed voor de stoep, zodat ik met de rechterkant bijna in de heg moet staan.

Met moeite wurmt Laura zich aan mijn kant naar buiten. Terwijl ze haar gympen uit de achterbak haalt, komt de makelaar ons glimlachend tegemoet. Zijn aandacht voor mijn uitgestoken hand is op slag verdwenen als hij Laura gebukt ziet stuntelen met haar pumps.

‘Och, dat kun je toch veel beter binnen doen? Ik mag toch wel je zeggen, hè? Zonde van je mooie panty. Kom, binnen is het droog.’ De makelaar, een man van eind dertig met blozende wangen en een bolvormig postuur, stelt zich voor als Marcel. Door zijn piepkleine ronde brillette kijkt hij voortdurend naar Laura, ook als hij tegen mij praat.

Het landhuis is met zijn rieten zadeldak niet minder dan spectaculair en Marcel weet er veel over te vertellen. Het dateert van 1914, gebouwd in opdracht van Breezand, destijds een gevierd schilder van de Larense School. Er zit een vleugel aan het huis, oorspronkelijk bedoeld als atelier, die door de weduwe van Breezand na de oorlog werd ingericht als kapel, compleet met een gewijd altaar, een tabernakel en een heuse monstrans.

‘Het was hier een zoete inval,’ vertelt Marcel. ‘Drie keer per dag een mis, voor de armen in het dorp. Mevrouw Breezand was heel erg in de Heere.’

‘Vroom,’ verbetert Laura hem. ‘Protestanten zijn “in de Heere”. Katholieken zijn vroom.’

Marcel lijkt even van zijn stuk gebracht, maar hij herstelt zich snel. ‘Oké, oké, maar wie zegt dat ze katholiek was?’

Laura wijst om zich heen, naar de wanden van de kapel die bezaaid zijn met religieuze kunst. ‘Met zoveel heiligenbeelden lijkt me dat geen gekke veronderstelling.’

‘Right,’ reageert de makelaar. ‘Mijn excuses, je hebt helemaal gelijk. Haha, vroom ja, natuurlijk!’

Marcel leidt ons door de benedenverdieping, terwijl hij het antieke pand ruimte na ruimte vult met wervend makelaarsjargon. De grote slaapkamer ligt op de eerste verdieping aan de achterkant van het huis. De raampartijen zijn van verbluffende schoonheid. Aan het hele huis is geen nagel vertimmerd sinds 1914. Prachtige wand- en vloertegels, ingelegde houten plafonds, visgraat parketvloeren, alles in de oorspronkelijke staat. Zelfs de keuken en badkamer zijn nooit gemoderniseerd, op een douchebak met een vergeeld, plastic gordijn na.

‘Hoe strikt is de gemeente hier?’ informeert Laura. ‘Als het om verbouwen gaat, bedoel ik. In de prospectus las ik iets over beeldbepalende waarde. En cultuurhistorische betekenis.’

‘Ja, dat klopt. Het pand is een gemeentelijk monument. Verbouwen mag alleen van binnen. De buitenkant is beschermd. Misschien kun je een vergunning krijgen om de westvleugel van het atelier te herbouwen. Die is kort na de oorlog deels verbrand en daarna afgebroken. Maar dat zou ik je niet durven garanderen.’ Met zijn vingertoppen lichtjes in haar rug, nog net boven haar billen, dirigeert hij Laura de kamer door naar de openslaande deuren van het balkon.

‘Kijk, daar komt de zon op,’ wijst hij. ‘Jammer dat het zo grijs is vandaag, want het zonlicht door dit glas-in-lood is schitterend om te zien.’ Hij doet een stap achteruit en laat zijn blik afdalen naar haar billen. ‘Zie je jezelf al zitten hier, in bed, met je rug in de kussens, een ontbijtje op schoot en de zon op je gezicht?’ Hij wacht haar antwoord niet af, maar opent de balkondeuren. ‘Moet je hier eens komen staan, kijk die tuin in en stel je dan de lentezon erbij voor.’

Zittend op de balustrade wijst hij mijn echtgenote nonchalant op de

vele pluspunten van een grote tuin. Met zijn brede gebaren raakt hij telkens licht een hand, arm of schouder, maar Laura doet net of ze niets merkt.

Ik probeer me zijn fantasie voor te stellen. De strenge, blonde schooljuf met haar reebruine ogen, of de gewillige secretaresse in een nauwsluitend mantelpakje. Marcel gaat voor de secretaresse, gok ik.

Ik keer zijn hofmakerij de rug toe en bekijk de overgebleven kunst van de familie Breezand aan de muren. Tekeningen en schetsen uit de Larense en Haagse School, waarvan veel van de oude meester zelf. Er zit een vergezicht in olieverf van Anton Mauve tussen. Ik vraag me af wat deze verzameling waard is. In de aangrenzende kamer hangen nog meer doeken, maar zover kom ik niet. Achter me kraakt de vloer. Ik hoor Laura naar adem happen, maar durf niet te bewegen. Dan een dof dreun, gevolgd door een geforceerde kreet – lucht die krachtig uit longen wordt geperst. Met de vloer is niks mis. Ik draai me om naar Laura, die een hulpeloos gebaar maakt. De makelaar is verdwenen. Er mist ook een stuk balustrade, valt me op. Terwijl Laura naar beneden rent, roept ze dat ik 112 moet bellen.

Marcel ligt in een moeilijke houding op zijn rug tussen twee dwergsparren. Laura zit op haar knieën bij hem als ik de tuin in kom, geeft tikken op zijn wangen en praat tegen hem om hem wakker te houden. Ik kijk omhoog naar het balkon en schat de val toch al snel op een meter of vijf. De makelaar ligt zwaar ademend op een stuk balkon en doet een aarzelende poging om overeind te komen.

‘Nee, blijf maar liggen, de ambulance is onderweg. Ze kunnen je beter eerst even onderzoeken.’

‘Nee, het gaat wel,’ kermt de man. ‘Mijn rug... O, wat doet dat pijn...’

Laura maant hem opnieuw rustig te blijven, tot de broeders komen. ‘Echt, Marcel, niet bewegen.’ Ze kijkt op haar horloge. De advocate die onwillekeurig alle omstandigheden vastlegt. ‘Dit is een bedrijfsongeval en het kan best zijn dat aansprakelijkheid straks een punt is.’ Zelf doet ze niets met letselschadeclaims, maar haar firma heeft een paar goede specialisten. Ook in Nederland is het tegenwoordig lonend om een schuldege aan te kunnen wijzen.

Ik kniel naast Laura en de onfortuinlijke makelaar. Het stuk hout on-

der zijn kont is weliswaar vermolmd, maar nog altijd behoorlijk massief. Hij mag van geluk spreken als hij niets gebroken heeft. Ik heb met de man te doen, maar om eerlijk te zijn vind ik het vooral zonde van dat mooie balkon. Dat wordt nog wat, als we straks elk detail van dit monument voor de eeuwigheid dienen te bewaren.

Na een hoop gehannes met allerlei stabilisatiematerialen wordt Marcel, vastgesnoerd op een brancard, de ambulance in geschoven. Hij heeft Laura nog weten over te halen de sleutels van het huis uit zijn broekzak te frummelen en haar verzekerd dat we zijn favoriete kijkers zijn. Mij zou het niets verbazen als we ook de enige gegadigden zijn, in een huizenmarkt die vooral goed is voor een fors faillissementenfestival onder zijn vakbroeders. Maar met de sleutel in de hand kunnen we naar hartenlust en vooral ongestoord door het huis struinen.

‘Wat een gladjanus,’ zegt Laura een uur later in het dorpscafé aan de Brink. ‘Wel sneu voor hem. Gebroken stuitje. Zal wel even duren voor die casanova weer op jacht kan.’ Ze neemt een slok thee. ‘Getver, geen suiker. Maar hij heeft wel gelijk, Siem. Het is inderdaad een mooie plek voor kinderen. Die tuin is retegaaf, met al die oude beuken, en dat pleintje en die terrassen. Heb je die oude trekker gezien, helemaal overwoekerd met klimop?’

Kinderen. Het K-woord is gevallen, en niet voor het eerst deze maand. Ik zie ze voor me, die kinderen, vier stuks schorem dat met hoge stemmetjes alles ontwortelt wat leeft. We hebben al drie honden, en nog meer terreur heeft zo’n tuin echt niet nodig.

‘Gelijk of niet,’ stuur ik van het onderwerp weg, ‘ik snap niet wat zo’n kerel bezielt met z’n geflirt. Je zou toch zeggen, met zo’n slechte markt, dat een makelaar wat voorzichtiger is met die paar potentiële kopers die hij krijgt.’

‘Ja, raar hè? Ik wilde er eigenlijk wat van zeggen, dat hij steeds zo dicht bij me stond, maar hij rook wel heel lekker. Siem, luister eens, ik vind het een waanzinnig huis. Ik heb zoiets altijd gewild. Het is romantisch, maar ook superstoer. Al die zitjes overal, rond die haarden. Net alsof je in het Muiderslot bent. Ik wil het wel. Anderhalf miljoen is niks man, voor zo’n huis.’

Als we de kroeg uit komen zie ik het, tussen de bomen op de Brink, op de gevels van de huizen en winkels rondom het dorpsplein. Het gebeurt elk jaar, ergens in februari – een moment van vijf, hooguit tien minuten, en je moet geluk hebben dat je het ziet. Het daglicht verandert. Een egale, zilverachtige gloed doet iets met de natuur, waardoor de wereld er heel even anders uitziet dan vorige week, dan gisteren, dan vanmorgen nog. Een ongrijpbaar, vluchtig ogenblik dat zegt: de lente komt eraan. Ik blijf staan en zoek met mijn vingers naar Laura's hand.

'Wat is er?' vraagt ze.

'Niks. We zijn het eens, toch?'

'Ja.'

Het loven en bieden kan beginnen.

2

Mijn kantoor staat blauw van de rook. Onder normale omstandigheden geldt er een strikt rookverbod bij *Net Werk*, maar vandaag is niets normaal. Twee potten met de resten van kapotgevroren fuchsia's die Bastiaan van mijn balkon heeft gehaald, staan nu op mijn bureau tussen een verzameling glazen, blikjes en flessen dienst te doen als asbak. De rokers die zich in het schaarse licht van de bibliotheeklamp rond mijn bureau hebben verzameld, zijn allemaal aangeschoten. In minder dan een uur is een keurige directiekamer veranderd in iets wat meer weg heeft van de gemeenschappelijke woonruimte in een kraakpand.

Niet alleen in mijn kamer, maar in het hele bedrijf hangt een wat balddadige sfeer. Proostende collega's met rode wangen, waterige ogen en een collectief gevoel van opluchting. Het contract dat Sjoerd en ik vanmiddag hebben getekend met een nieuwe klant, betekent het behoud van hun banen. *Net Werk* heeft een paar slechte maanden achter de rug. Kort na elkaar raakten we drie grote klanten kwijt. Cybercrime is weliswaar hot in de media, maar ook nogal abstract, en daardoor een sluitpost op de ICT-begroting van veel bedrijven.

Ik heb twee bescheiden glazen champagne op, maar ben toch wat licht in mijn hoofd. Ik volg de gesprekken om me heen nauwelijks. Met de tanende euforie van de gewonnen race vloeit alle energie langzaam weg. Weken achtereen hebben we hieraan gewerkt, Sjoerd, Menno en ik, koortsachtig – dagen van zelden minder dan veertien uur, weekenden inclusief – in een uiterste inspanning om de competitie te verslaan en de toekomst van het bedrijf veilig te stellen.

De deur gaat open en Nikki komt de kamer binnen, zwaaiend met haar armen, alsof de sigarettenwalm tastbaar is en haar de weg verspert.

'Jeuj, het lijkt hier wel een bruin café. Heb je voor mij ook een peuk?' vraagt ze, knippend met duim en middelvinger terwijl ze wijst op een

pakje dat op de vergadertafel ligt. Het heeft iets gebiedends, wat niet past bij de vraag, maar ik draai mijn stoel naar haar toe en gebaar royaal naar de sigaretten.

‘Het gaat weer over mooie mannen, in de kantine. Sean Connery. Robert Redford. Hoe heet die andere, die gemene... Jack Nicholson. Allemaal fossielen.’ Ze schuift een stoel naar achteren en gaat zitten.

‘Geef mij er ook maar een,’ zeg ik, terwijl ik opsta om bij haar te gaan zitten.

‘Stom geklets,’ vervolgt ze. ‘Ouwe roddeltantes die nog net zo zwijmelen van hun helden als toen ze pubers waren.’

‘Zeg! Je hebt het wel over je collega’s, dame. Een beetje meer respect mag best.’ Ik wil haar vuur geven, maar ze is me voor. Ze steekt beide sigaretten gelijktijdig op, inhaleert diep en geeft mij er een. Terwijl ze de rook uitblaast kijkt ze me schuin aan.

‘Dat moet je zeggen, natuurlijk. Omdat jij het goede voorbeeld moet geven. Nou, goed, ik heb misschien een grote mond, maar ik maak tenminste geen rookhol van mijn kantoor, meneer de directeur.’

‘Daar doe je nu anders wel vrolijk aan mee.’

‘Maar ik heb geen voorbeeldfunctie. Dit is toch onverantwoord?’ Ze gebaart naar de dampende ruimte. ‘Recht op rookvrije werkplek en alles, weet je wel? Moet je eens op de gang gaan staan. Bij de kantine ruik je het nog, die stinklucht hier.’

Mijn slaperige gevoel is op slag verdwenen. Het gesprek heeft een absurdistische wending genomen waar ik me even geen raad mee weet. ‘Hallo?!’ antwoord ik. ‘Alles goed? Ben je dronken of zo?’

‘Nee, helemaal niet. Oké, misschien een beetje aangeschoten. Maar heus niet dronken.’

Ze kijkt me nog steeds recht aan. Uitdagerend is het juiste woord niet, maar toch voel ik me geprovoceerd. ‘Niet?’ vraag ik. ‘Dat is nou jammer, want dan heb je dus geen excuus. Nodeloos kwetsen, dat kunnen we niet tolereren in dit bedrijf. Hier houden we allemaal van elkaar als familie. Je zult dus helaas je spullen moeten pakken. Ik zal zo even een kartonnen doos voor je halen.’

Achteloos blaast ze rookringen omhoog terwijl ze me blijft aankijken. De perfecte ringen lossen snel op in de dampende kamer, en nie-

mand maakt aanstalten om zijn persoonlijke bezittingen te verzamelen en het pand voorgoed te verlaten.

Nikki werkt pas drie maanden bij Net Werk maar ze is nu al onmisbaar. Ze hackt en manipuleert een firewall met hetzelfde gemak als waarmee een normaal mens koffiezet of een eitje bakt. Twee weken geleden schoof ze aan tijdens een sessie met de directie van onze nieuwe klant, voor een korte presentatie over cybercrime. Hun CIO reageerde geprikkeld toen ze iets zei over een lek in zijn beveiliging. Voor de ogen van vijf verbijsterde heren brak ze live in op hun bedrijfsnetwerk en toverde binnen twee minuten alle e-mail van de CIO zelf op de beamer in onze vergaderkamer.

Toen ze bij ons solliciteerde, vlak voor we onze eerste grote klant kwijt raakten, had ze een lange zwarte jas aan, die ze zelfs tijdens het gesprek niet uitdeed. Ze meldde zich bij Femke, die geagiteerd mijn kantoor binnenkwam met een pluchen beer in haar handen. 'Of ik hiervoor wil zorgen, Simon,' zei ze. 'Wat moet ik nou met zoiets? Ik ben zo langzamerhand wel wat gewend met jouw IT'ers, maar deze dame komt van een andere planeet hoor. Of ik op haar *bloody* teddybeer wil passen!'

Ik keek in m'n agenda, want ik was de sollicitatie vergeten. 'Nikki be-doel je?'

'Nikki ja. Een hertje op stilettohakken van tien centimeter. Wat doet dat hier? Wil je een modellenbureau beginnen of zo?' Femke overhandigde me kopieën van Nikki's cv. In haar andere hand hield ze het beer-tje omhoog, alsof het een pasgeschoten konijn was. 'En dan dit! Wat moeten we met iemand die me een pluchen beest in handen drukt alsof het haar baby is? Ach, waar bemoei ik me ook mee hè? Zal ik haar maar binnenlaten dan?'

Een uur later tekende Nikki, zonder een letter te lezen, haar contract. De teddybeer staat nog steeds op Femkes bureau. Ze heeft het knuffel-dier Marcus genoemd en groet hem elke ochtend en avond.

Lees verder in *Nikki*

Eerste druk, mei 2015

Copyright © 2015 Tim Notten
Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagbeeld Laura Norinkevičiūtė
Opmaak binnenwerk Hans Gordijn
ISBN 978 90 261 3702 0
ISBN e-book 978 90 261 3703 7
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.